

ĐÓA HOA VÔ THƯỜNG

(Tim tình . Nhịp thong dong)

Tim em tôi tim Minh hạc xương mai Tim trên non ngàn Một

cánh hoa khôi Nu cười mong manh Một hồn yếu đuối Một bờ môi thơm Một

hồn giã mới Tim em tôi tim Nhủ lòng tôi ơi Tim đêm chưa từng Tim

ngày tình khôi Tim chim trong đàn Ngậm hạt sương bay Tim lại trên sông những

dấu hài Tim em xa gần đất trời rộn ràng Tim trong sương hồng Trong

chiều bạc mệnh Trăng tàn nguyệt tận Chưa từng tuyệt vọng đâu em Tim

trong vô thường Có đôi giòng Kinh Sấm bay rền vang Bỗng tôi thấy em dưới

chân cội nguồn Tôi mời em về Đêm gọi mưa trong Em ngồi bên bờ thơm

ngát hương trầm (... cho đàn ...) Trong vườn mưa lạnh Tiếng

nhạc hân hoan Trống khai hội Một đóa hoa quỳnh (... cho đàn ...)

(Đưa tình về. Nhìn hân hơ)

thanh throy

biên an Từ

nay tôi đã có người Có em đi đứng bên đời lưu lo

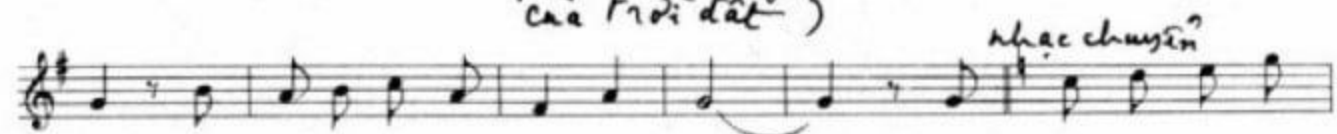

Từ nay tôi đã có tình có em yêu dấu lấy lòng nói
thưa Từ em tôi đã đáp bồi Có tôi trong dáng em ngồi trước
sân Mùa đông cho em nỗi buồn Chiều em ra đứng
hát kinh đầu sông Tàn dòng con nước kéo lên Chút tình mới
chớm đã viên - thành Từ nay anh đã có
nàng Biết ơn sông núi đáp đền tiếng ca Mùa xuân trên những mái

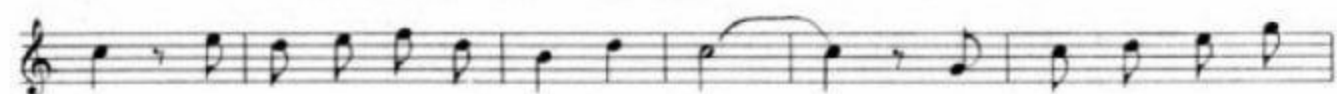
Hát tự do

nhịp nhàng. Thở Thở!

in mùa yêu nhau trong lá vô thường
của trời đất)

nhà Có con chim hát tên là ái - ân

Sen hồng một nụ Em

ngồi một thuở Một thuở yêu nhau Có vui cùng sầu Từ

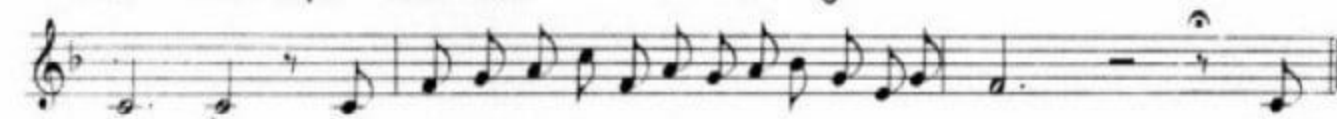
rạng đông cao Đến đêm ngọt ngào Sen hồng một độ Em

hồng một thuở xuân xanh Sen buồn một mình Em

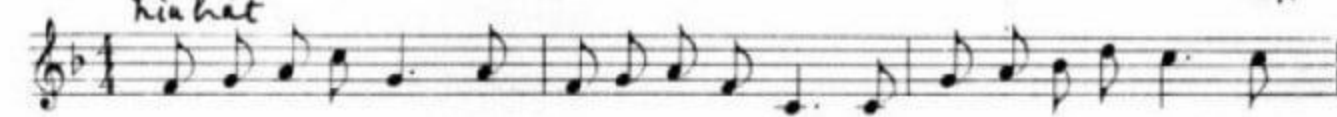

buồn đến trọn mỗi tình (nhạc chuyển ...)

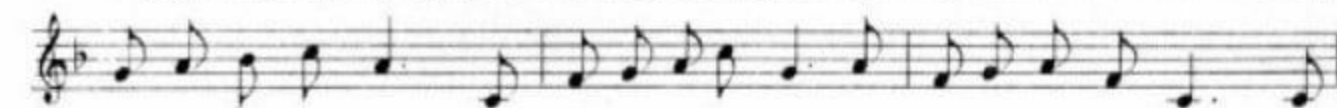

liạ hát

Một

chiều em đứng cuối sông Gió mùa Thu rất ân cần chờ lời kinh đến núi non Những

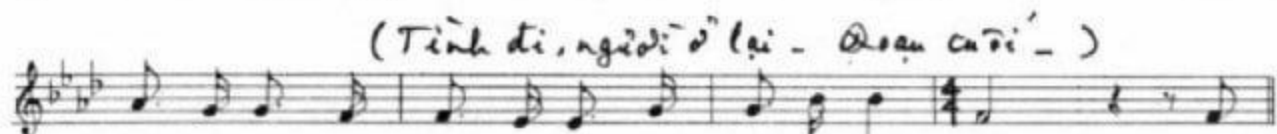
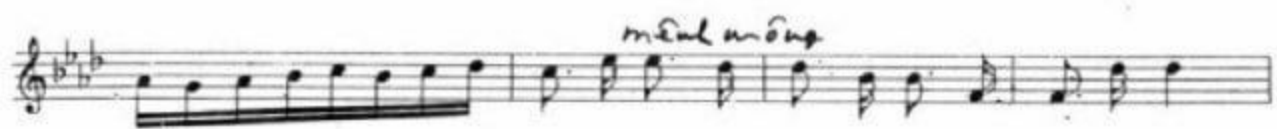
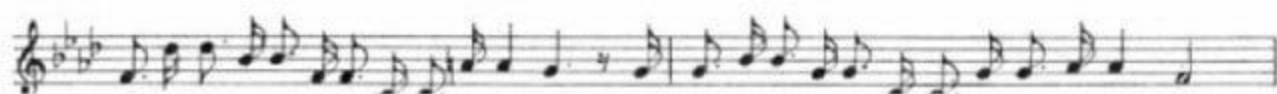
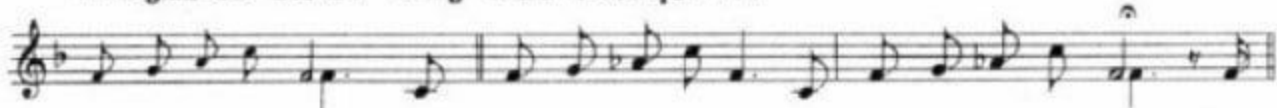
lời tình em trời trần Một thời yêu dấu đã qua Gót hồng em muốn quay về Dù

(Con sóng biển dâu đã mang
tình về quê quán cũ)

trần gian có xót xa Cũng đành về với quê nhà

đó trong vườn khuya Ôi áo xưa em là Một chút mây phù du Đã

thoáng qua đời ta Từ đó trong hồn ta Ôi tiếng chuông nào nề Ngựa

hí vang rừng xa Vọng suốt đất trời kia Từ đó ta ngồi mê Đê

Tình do tâm ta mà sinh. Có khi tình mà
mà tâm còn động vọng.

Đến lúc Tâm bình an thì tình kia cũng
đoạn rồi.)

thấy trên đường xa Một chuyến xe tựa như Vừa đến nơi chia lìa (mạnh mẽ
liều lượng)

Em dịu lại Từ

đó ta nằm đau Ôi núi cũng như dèo Một chút vô thường theo Từng
phút cao giờ sâu Từ đó hoa là em Một sớm kia rất hồng Nở
hết trong hoàng hôn Đợi gió vô thường lên Từ đó em là sương Rung mát trong bình minh Từ
đó ta là đêm Nở đóa hoa vô thường (nhạc đi chậm dần... ..)